

Nr 11.

Ankom till riksdagens kansli den 15 februari 1938 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av övergångsbestämmelserna till lagen den 18 april 1935 med vissa bestämmelser om arbetsförmedling.

Genom en den 14 januari 1938 dagtecknad proposition, nr 42, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

angående ändrad lydelse av fjärde stycket i övergångsbestämmelserna till lagen den 18 april 1935 (nr 113) med vissa bestämmelser om arbetsförmedling.

Härigenom förordnas, att fjärde stycket i övergångsbestämmelserna till lagen den 18 april 1935 med vissa bestämmelser om arbetsförmedling skall erhålla följande ändrade lydelse:

Enskild person eller annan, som vid lagens ikraftträdande i behörig ordning bedriver arbetsförmedling i förvärvssyfte, må av socialstyrelsen erhålla tillstånd att fortsätta verksamheten till och med den 31 december 1939. För tiden därefter äger styrelsen bevilja förlängning av tillstånd som nu sagts, dock för högst ett år i sänder och icke längre än till den 1 januari 1950 samt allenast beträffande yrkesgrupper som Konungen bestämt. Innan sådan förlängning av socialstyrelsen beviljas, skall åt arbetsgivar- och arbetarorganisationer inom den eller de yrkesgrupper förmedlingen avser beredas tillfälle att yttra sig. Det ankommer på styrelsen att bestämma skälig ersättning för förmedling, varom i detta stycke är fråga. I övrigt skola lagens bestämmelser i tillämpliga delar gälla å densamma, dock i vad angår 2 § tredje stycket allenast för tid efter den 31 december 1939.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

I fråga om de skäl, som ligga till grund för propositionen, får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Enligt det å den internationella arbetsorganisationens konferens i Genève år 1933 antagna förslaget till *konvention angående avgiftskrävande arbetsförmedlingsbyråer* skola inom tre år från konventionens ikraftträdande för vederbörande medlemsstat avgiftskrävande arbetsförmedlingsbyråer med vinstsyfte vara avskaffade och må under denna tid nya sådana byråer icke upprättas. Dock må under ytterligare högst tio år i undantagsfall och under särskilda förutsättningar en redan befintlig avgiftskrävande byrå med vinstsyfte kunna erhålla tillstånd att fortsätta sin verksamhet, men äger byrån icke under denna tid skaffa anställning åt arbetare utomlands eller därifrån rekrytera arbetare, med mindre tillståndet berättigar därtill och verksamheten bedrivs enligt en mellan länderna ifråga träffad överenskommelse. Avgiftskrävande arbetsförmedlingsbyråer utan vinstsyfte skola enligt konventionsförslaget innehåva tillstånd av vederbörande myndighet men må icke skaffa anställning åt arbetare utomlands eller därifrån rekrytera arbetare, med mindre tillståndet berättigar därtill och verksamheten bedrivs enligt en mellan länderna ifråga träffad överenskommelse. Vad slutligen angår den avgiftsfria arbetsförmedlingen lägger konventionen intet hinder i vägen för utövare av sådan verksamhet att sträcka densamma utom det egna landets gränser.

Sverige har ratificerat denna konvention, vilken för Sveriges del trätt i kraft den 1 januari 1937.

Enligt 2 § i *lagen den 18 april 1935 med vissa bestämmelser om arbetsförmedling*, vilken lag trätt i kraft den 1 januari 1936, må sådan förmedling icke bedrivas i förvärvssyfte (första stycket). Vill någon eljest mot ersättning bedriva arbetsförmedling, skall tillstånd sökas hos socialstyrelsen (andra stycket). Avser verksamheten förmedling av anställning utom riket eller av anställning här i riket åt utlänning, som vistas utom riket, må tillstånd beviljas allenast för de fall och på de villkor Konungen efter överenskommelse med främmande stat bestämmer (tredje stycket).

Avgiftsfri arbetsförmedling däremot må, även om verksamheten utsträcker till utlandet, bedrivas utan särskilt tillstånd.

Enligt fjärde stycket i lagens övergångsbestämmelser kan den, som vid lagens ikraftträdande i behörig ordning bedrivit arbetsförmedling i förvärvssyfte, av socialstyrelsen erhålla tillstånd att fortsätta verksamheten till och med den 31 december 1939. Dyligt tillstånd må sedermera under vissa förutsättningar förlängas, dock högst till utgången av år 1949. Det ankommer på socialstyrelsen att bestämma skälig ersättning för förmedling, som sålunda må kunna i förvärvssyfte bedrivas efter lagens ikraftträdande. I övrigt skola lagens bestämmelser i tillämpliga delar gälla å sådan förmedling. Härav lär följa, såsom i propositionen framhållits, att om verksamheten avser förmedling av anställning utom riket eller av anställning här i

riket åt utlänning, som vistas utom riket, tillstånd att efter lagens ikraftträdande fortsätta verksamheten må beviljas allenast för de fall och på de villkor Konungen efter överenskommelse med främmande stat bestämmer.

I *propositionen* har föreslagits, att till sista punkten i fjärde stycket av övergångsbestämmelserna skall fogas texten »*dock i vad angår 2 § tredje stycket allenast för tid efter den 31 december 1939*». Denna lagändring innebär, att det i 2 § tredje stycket uppställda förbehållet, att tillstånd till verksamhet, avseende förmedling av anställning utom riket eller av anställning här i riket åt utlänning som vistas utom riket, endast får meddelas för de fall och på de villkor Konungen efter överenskommelser med främmande stat bestämmer, sättes ur kraft såvitt gäller tiden intill 1940 års ingång. Den medgivna lindringen avser all vid lagens ikraftträdande i behörig ordning bedriva arbetsförmedling av ovan angiven art i förvärvssyfte.

Föredragande departementschefen, statsrådet Möller, har om den föreslagna lagändringen anfört bland annat:

Vad socialstyrelsen i detta ärende anfört synes giva vid handen, att arbetsförmedling för musiker och sceniska artister samt liknande yrkesutövare knappast kan tänkas bliva på ett för de anställningssökande tillfredsställande sätt bedriven annorledes än i förvärvssyfte. Är detta riktigt, borde således den svenska lagen, vari arbetsförmedling i förvärvssyfte förbjödes, undergå sådan ändring, att densamma icke längre bleve tillämplig å förmedling för nyss angivna yrkesutövare. Frågan härom läser emellertid icke kunna upptagas till behandling så länge vårt land är bundet av 1933 års konvention och denna bibehåller sitt nuvarande tillämpningsområde. Däremot torde för denna förmedling böra tillvaratagas alla de möjligheter, som konventionen bereder den i vinstsyfte bedrivna förmedlingen att under en viss övergångstid få fortsätta verksamheten. Härutinnan är, såsom socialstyrelsen framhållit, den svenska lagen i ett visst hänseende strängare än som enligt konventionen är erforderligt. Vårt lands bundenhet av konventionen nödvändiggör nämligen icke, att stadgandet rörande överenskommelse med främmande stat för möjlighet att meddela tillstånd till avgiftskrävande förmedling av anställning utom riket eller av anställning här i riket åt utlänning som vistas utom riket skall — såsom likväl är fallet — äga tillämpning även ifråga om den intill utgången av år 1939 i förvärvssyfte bedrivna förmedlingen. Då vidare den omständigheten, att konventionen hittills vunnit anslutning blott från ett fåtal stater, kan befaras medföra svårigheter för vårt land att i önskvärd utsträckning träffa överenskommelser rörande den internationella arbetsförmedlingen, vill jag därför förorda ett utnyttjande av den möjlighet till lindring av vår lagstiftning på området, som konventionen sålunda bereder.

Den nu ifrågasatta lindringen har närmast varit avsedd att gälla förmedling av anställning åt musiker, sceniska artister och dylika yrkesutövare. I den mån medgivandet av en motsvarande lindring även för andra förmedlingsgrenar möjligen kunde få betydelse, torde emellertid några olägenheter därav icke behöva befaras.

Vid granskning av nu föreliggande lagförslag har utskottet icke funnit anledning till erinran mot detsamma och får därför hemställa,

Utskottet.

att förevarande proposition måtte bifallas av riksdagen.
Stockholm den 15 februari 1938.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:
från första kammaren: herrar *Norman, Linder, Tamm, Hagman, Heiding, Knut Petersson**, *Sten* och *Ekströmer*;

från andra kammaren: herrar *Hage**, *Olovson**, *Pettersson* i Hällbacken*, *Halla-gård**, *Thorell* och *Hansson* i Örebro*, fröken *Andersson* samt herr *Barnekow*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.
